

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยถึงการทดลอง เรื่อง ระดับเสียงเพลงที่สร้างความพึงพอใจแก่นักเที่ยวที่ใช้บริการดิสโกเธค มีผลสรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้บริการดิสโกเธคของนักเที่ยว

1.1.2 เพื่อหาระยะเวลาสัมผัสเสียงของนักเที่ยวในดิสโกเธค

1.1.3 เพื่อศึกษาระดับเสียงเพลงที่สร้างความพึงพอใจแก่นักเที่ยว

1.2 การดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือผู้ที่นิยมใช้บริการดิสโกเธค เป็นประจำ จำนวน 157 คน โดยความถี่ในการใช้บริการอย่างน้อย 2 ครั้งต่อหนึ่งเดือน มีความแตกต่างกันในเรื่อง เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) เครื่องมือตรวจวัดระดับเสียง ยี่ห้อ Lason Davis รุ่น Model 800B เป็นเครื่องมือวัดระดับเสียงตามมาตรฐาน IEC 651:1979 Type 2 General Purpose หรือ แบบอเนกประสงค์ ค่าความแม่นยำ (Accuracy) ตาม ANSI S1.4-1983 ± 1 dB

2) แบบสอบถาม ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปและความคิดเห็นส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนที่ 2 เป็นแบบประเมินความพึงพอใจของนักเที่ยวต่อระดับเสียงเพลงตั้งแต่ 90 – 115 เดซิเบล (เอ)

1.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เปิดเพลงในระดับต่าง ๆ ทั้ง 6 ระดับคือ 100, 105, 90, 110, 95 และ 115 เดซิเบล (เอ) ตามลำดับ การเปิดเสียงสูงต่ำสลับกันเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทราบว่าเสียงที่ได้ฟังเป็นเสียงที่ดังเพิ่มขึ้น หรือลดลง ซึ่งมีผลทำให้การกรอกแบบสอบถามมีความเที่ยงตรงมากขึ้น เมื่อเพลง

จบใน แต่ละระดับเสียงจึงให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมทันที เพื่อไม่ให้เป็นการอ้างอิงในการตอบแบบสอบถามครั้งต่อไป ทำซ้ำตามขั้นตอนดังกล่าวจนครบทั้ง 6 ระดับเสียง

1.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแบบ t-test (Dependent Sample)

1.3 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมทำการสำรวจทั้งหมด 157 คน ข้อมูลทั่วไปมีดังนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง นักเที่ยวที่ใช้บริการมีอายุประมาณ 20- 25 ปี ซึ่งยังอยู่ในวัยกำลังศึกษา ระดับการศึกษาอยู่ชั้นปริญญาตรี รายได้น้อยกว่า 10,000 บาท/เดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สถานภาพโสด ใช้บริการดิสโกเธค 2 – 4 ครั้ง/เดือน

1.3.1 เพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้ดิสโกเธคของนักเที่ยว

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้ดิสโกเธคของนักเที่ยวมากที่สุดคือเลือกแนวเพลงเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ เลือกใช้บริการเพราะบรรยากาศสถานที่ และเลือกใช้บริการเพราะความนิยมของผู้ใช้บริการส่วนใหญ่

1.3.2 เพื่อหาระยะเวลาสัมผัสเสียงที่นักเที่ยวใช้บริการในดิสโกเธค

ผลการวิจัยหาระยะเวลาที่นักเที่ยวใช้บริการในสถานบันเทิง คือนักเที่ยวส่วนใหญ่ใช้บริการอยู่ในดิสโกเธคประมาณ 3 – 5 ชั่วโมง และเริ่มใช้บริการตั้งแต่ 22.00 น. – 01.00 น.

1.3.3 เพื่อศึกษาระดับเสียงเพลงที่สร้างความพึงพอใจแก่นักเที่ยว

ผลการวิจัย การเปิดเพลง 6 ระดับเสียง ผลปรากฏว่าระดับเสียงที่นักเที่ยวพึงพอใจมากที่สุด คือ ระดับ 115 เดซิเบล (เอ) รองลงมาคือระดับ 110 เดซิเบล (เอ) และระดับเสียงที่ทำให้นักเที่ยวส่วนใหญ่อยากกลับมาใช้บริการมากที่สุด คือ 105 เดซิเบล (เอ) นักเที่ยวตระหนักดีว่าระดับเสียงดังกล่าวเป็นระดับเสียงที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อระบบการได้ยิน โดยระบุว่าหากดิสโกเธคมีการเปิดเสียงเพลงที่ดังเกินไปนักเที่ยวมักใช้วิธีเลี่ยงโดยการอยู่ห่างจากลำโพง รองลงมาคือ เว้นช่วงความถี่ในการเที่ยวน้อยลง

จากกรทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ กับความพึงพอใจในความดังของเสียงเพลงแต่ละระดับ สรุปได้ว่า ปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้นไม่มีผลต่อความพึงพอใจในความดังของเสียงเพลง

2. อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ระดับเสียงเพลงที่สร้างความพึงพอใจแก่นักเที่ยวที่ใช้บริการในคิสโกเชค อภิปรายผลดังนี้

ผลการศึกษาระดับเสียงเพลงระดับ 90 – 115 เดซิเบล (เอ) พบว่า ระดับเสียงที่เพิ่มขึ้นสามารถทำให้นักเที่ยวมีความพึงพอใจเพิ่มสูงขึ้น การกลับมาใช้บริการมีมากขึ้นเช่นกัน กล่าวคือนักเที่ยวพึงพอใจเสียงเพลงที่มีความดังมาก ๆ มากกว่าเสียงเพลงที่มีความดังน้อย ระดับเสียงดังขึ้นเป็นการจูงใจให้นักเที่ยวอยากกลับมาใช้บริการอีก การแสดงออกของนักเที่ยวเมื่อฟังเพลงระดับเสียง 90 และ 95 เดซิเบล (เอ) ส่วนใหญ่มีอาการนั่งเฉยหรือเพียงขยับขาตามจังหวะเท่านั้น ในขณะที่เสียง 110 และ 115 เดซิเบล (เอ) ทำให้นักเที่ยวส่วนใหญ่ลุกขึ้นเต้น โยกตัวมีอารมณ์คล้อยตามจังหวะเพลง แสดงว่าการเปิดเพลงเสียงดังมีผลต่อความสนุกในการฟังเพลง แม้ยังไม่มีการวิจัยบ่งชี้หรือข้อมูลอ้างอิงโดยตรงถึงการแสดงออกต่าง ๆ ว่าเป็นการแสดงถึงความพึงพอใจ เพื่ออธิบายรายละเอียดประกอบผลการศึกษา

ความดังระดับ 110 เดซิเบล (เอ) และ 115 เดซิเบล (เอ) พบว่านักเที่ยวส่วนใหญ่แม้ไม่ทราบว่าจะระดับที่กำลังรับฟังมีความดัง ณ ระดับใด แต่เมื่อสัมผัสเสียงระดับดังกล่าวก็นึกตระหนักว่าเป็นระดับเสียงที่มีความอันตรายต่อระบบการได้ยิน แต่ยังไม่ส่งผลให้ระดับความพึงพอใจมีสูงกว่าเสียงระดับต่ำ จึงเป็นสาเหตุให้คิสโกเชคหลาย ๆ แห่ง เปิดเพลงเสียงดังเกินมาตรฐานกำหนดเพราะสามารถสร้างความพึงพอใจแก่นักเที่ยวให้มาใช้บริการได้ แม้จะทราบดีว่าผิดกฎหมายบังคับ จึงมีคำแนะนำของสถาบัน RNID (2547) กล่าวว่าควรมีป้ายเตือนหรือเครื่องมือวัดระดับเสียงในคิสโกเชค เพื่อให้ผู้ใช้บริการพิจารณาการป้องกันตัวเองด้วย

ระดับเสียงที่ 105 เดซิเบล (เอ) สามารถทำให้นักเที่ยวกลับมาใช้บริการมากที่สุด นักเที่ยวส่วนใหญ่รู้สึกว่าการฟังเสียงระดับนี้สนุกใช้ได้ และคิดเห็นว่าเป็นระดับเสียงที่ไม่เป็นอันตราย แสดงว่านอกจากระดับเสียงเพลงที่ดัง ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ประกอบด้วยจึงจะสามารถจูงใจให้นักเที่ยวกลับมาใช้บริการได้อีก ซึ่งการศึกษากครั้งนี้พบว่า แนวเพลง และบรรยากาศสถานที่ ก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจใช้บริการของนักเที่ยว

เมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานระดับเสียงที่กฎหมายกำหนด ระดับเสียงที่ 95 เดซิเบล (เอ) เป็นระดับเสียงที่ใกล้เคียงกับช่วงระยะเวลาที่นักเที่ยวใช้บริการมากที่สุด กล่าวคือนักเที่ยวมักเข้าไปใช้บริการคิสโกเชคประมาณ 3-5 ชั่วโมงต่อครั้ง ซึ่งระดับเสียงดังกล่าวดังกล่าวสามารถสัมผัสเสียงได้ไม่เกิน 4 ชั่วโมง และนักเที่ยวกลับมาใช้บริการมากกว่า 50% หากเปิดเสียงเพลงระดับ 95 เดซิเบล (เอ) และปฏิบัติตามคำแนะนำของกระทรวงสาธารณสุข (2547) กล่าวโดยสรุปว่าในระหว่างการ

ให้บริการ ควรมีการหยุด หรือลดระดับเสียงจากการเปิดเพลงเป็นระยะ หรือหากิจกรรม ความบันเทิงอื่น ๆ เข้ามาร่วมด้วยเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้พักจากการสัมผัสเสียงดังติดต่อกัน

หากผู้ประกอบการนำข้อมูลต่าง ๆ ไปปรับปรุงหรือประยุกต์ใช้ในการ เชี่ยวชาญ จะได้รับประโยชน์ไม่น้อย อาทิเช่น หากให้ความสำคัญในการเปิดเพลงที่นักเที่ยวชื่นชอบ สามารถจัด เพลงได้ตามเสียงเรียกร้อง และสร้างอารมณ์ผู้ฟังให้คล้อยตาม รู้ว่าช่วงไหนเปิดเพลงจังหวะเร็วแล้ว ทำให้นักเที่ยวรู้สึกอีกครั้งสนุกสนาน หรือเปิดเพลงช้าก็ทำให้ทุกคนสนใจร้องตามได้ นั่นแสดงว่า สามารถสร้างความนิยมให้กับนักเที่ยวได้อีกระดับหนึ่ง

อีกประการหนึ่งหากให้ความสำคัญเกี่ยวกับบรรยากาศสถานที่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการ จูงใจนักเที่ยว เพราะบรรยากาศสถานที่เมื่อตกแต่งให้ดูแปลกใหม่ทันสมัยอยู่เสมอ ก็จะเป็นการ สร้างความสนใจให้กับนักเที่ยว หรือมีการจัดพื้นที่แต่ละส่วนให้มีความหลากหลายอารมณ์ เพื่อ สนองความชื่นชอบของนักเที่ยวหลาย ๆ กลุ่มก็จะเป็นการสร้างแตกต่างและเพิ่มความนิยมได้ เช่นกัน หากมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับปัจจัยต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกัน ก็จะสามารถสนองความพึง พอใจแก่นักเที่ยวได้มาก และในขณะเดียวกันก็ไม่ผิดระเบียบข้อบังคับ

จุดที่น่าสังเกต คือ นักเที่ยวส่วนใหญ่คิดว่าการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มีผลต่อ ความสนุกในการฟังเพลง การศึกษาครั้งนี้ไม่สนับสนุนให้ผู้ประกอบการนำข้อมูลนี้ไปเป็นกลยุทธ์ การดึงดูดลูกค้า นอกจากจะเป็นการทำลายสุขภาพของนักเที่ยว ยังเป็นการทำลายภาพพจน์ของ ผู้ประกอบการอีกด้วย การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ยังมีกลยุทธ์อื่น ๆ อีก มากมายที่สามารถจูงใจนักเที่ยว หากสถานประกอบการใดค้นพบวิธีการใหม่ ๆ ที่สร้างความ แตกต่างแปลกใหม่ขึ้นได้ โดยไม่มุ่งเน้นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การสร้างปรากฏการณ์ใหม่จะนำ ผลประโยชน์อีกมากมายมาสู่กิจการ เพราะสามารถจูงใจนักเที่ยว และยังเป็นการจูงใจ กลุ่มเป้าหมายใหม่ให้มาใช้บริการได้อีก

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลมาใช้

สำหรับสถานประกอบการในระหว่างให้บริการ ควรมีการหยุดหรือลดระดับ เสียงจากการแสดงดนตรี หรือการเปิดเพลงหรือจากเครื่องกำเนิดเสียง หรือกิจกรรมอื่นที่ก่อให้เกิด เสียงดังมากเป็นระยะ เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้พักจากการสัมผัสเสียงดัง

สถานประกอบการควรจัดให้มีบริการเครื่องป้องกันเสียงที่ได้มาตรฐานและ สะอาดสำหรับผู้มาใช้บริการเมื่อได้รับการร้องขอ หรือติดตั้งไว้ที่ใดที่หนึ่งในบริเวณสถาน

ประกอบการที่เห็นได้ชัด เพื่อผู้ให้บริการสามารถนำมาใช้ได้ทุกเมื่อที่ต้องการ และผู้ประกอบการต้องติดประกาศหรือให้ข้อมูลด้วยวิธีการอื่นใด แก่ผู้ให้บริการเกี่ยวกับการป้องกัน และแก้ไขหรือการบรรเทาอันตรายที่อาจเกิดจากการได้ยินเสียงดัง

การจัดให้มีเครื่องวัดระดับเสียงและแสดงผลการตรวจวัด หากมีระดับเกินมาตรฐานเพื่อเตือนให้ผู้ให้บริการ และพนักงานได้ทราบถึงระดับเสียงในขณะให้บริการ และสามารถพิจารณาการป้องกันตัวเองได้

การจัดพื้นที่ในสถานบันเทิงที่ระดับเสียงต่างกันเช่น นักเที่ยวชอบบรรยากาศของร้าน หรือการบริการเหมือนกัน แต่อาจชอบฟังเสียงเพลงในระดับที่ไม่เหมือนกัน บางคนชอบเสียงดังมาก ๆ ในขณะที่บางคนชอบฟังเสียงเพลงแบบสบาย ๆ ต้องการดื่มด่ำกับบรรยากาศมากกว่า

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 การเปิดเสียงควรเพิ่มความดังขึ้นอีกหลาย ๆ ระดับ เช่น 120, 125 และ 130 เดซิเบล(เอ) เพื่อทดสอบว่านักเที่ยวจะรู้สึกพึงพอใจกับระดับเสียงที่ดังที่สุดระดับใด เพราะจากการทดสอบครั้งนี้จะเห็นว่านักเที่ยวที่ฟังเพลงแล้วรู้สึกพอใจว่าเพลงเริ่มสนุก เริ่มต้นที่ความดัง 105 เดซิเบล (เอ) แล้วจึงรู้สึกสนุกสนานมากที่ความดัง 115 เดซิเบล (เอ) และหากเปิดเสียงที่ดังกว่านี้นักเที่ยวยังจะรู้สึก พึงพอใจไปในทิศทางเดียวกันอีกหรือไม่

3.2.1 การสำรวจควรเริ่มในเวลาปกติที่นักเที่ยวส่วนใหญ่เริ่มใช้บริการจริงคือ เวลาประมาณ 21.00 น. หรือหากนอกเหนือจากเวลาดังกล่าวก่อนจะทำการสำรวจควรให้ นักเที่ยวได้ทำความคุ้นเคยกับบรรยากาศสถานที่โดยการเปิดเพลงให้บริการตามปกติสักระยะหนึ่ง เพราะเนื่องจากการสำรวจครั้งนี้มีเวลาที่จำกัดนักวิจัยต้องทำการสำรวจให้เสร็จภายใน 1 ชั่วโมง 30 นาที เมื่อกลุ่มตัวอย่างมาครบตามจำนวนต้องเริ่มดำเนินการวิจัยทันที ทำให้มีนักเที่ยวบางส่วนแสดงความคิดเห็นในแบบสอบถามว่ามีความรู้สึกว่บรรยากาศหรืออารมณ์อาจจะยังไม่เหมือนกับตอนใช้บริการจริง ทำให้การตอบแบบสอบถามอาจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงบ้าง

3.2.3 การศึกษาครั้งนี้ทำการสำรวจโดยให้นักจัดรายการ (ดีเจ) เปิดแผ่นเพลง ทำให้เกิดข้อสังเกตว่าหากทำการสำรวจโดยจัดให้มีการแสดงของวงดนตรีเล่นเพลงโดยใช้เครื่องดนตรี นักร้อง ระดับความพึงพอใจในเสียงเพลงจะเหมือนกันกับการเปิดแผ่นเพลงหรือไม่